

Noves eleccions. Nous reptes

written by Ferran Pujol Benlloch | 10 de febrer de 2020

Davant les eleccions que vénen l'independentisme tindrà un doble front. Per una banda haurà de decidir si continua el camí inicial fins al 155: tirem pel dret amb la mà estesa i si cal desobeir, desobeïm; o es decideix pel "sit and talk" polític que va acompanyat del "wait and see" per al ciutadà.

L'altre front, i no menys important, és assolir el 50% maleït. I dic maleït perquè hom sap que unes eleccions no són un referèndum. Que és una fal·làcia perquè l'independentisme pot obtenir el 50% amb una participació menor que afecti el bàndol unionista. I diran que tampoc val, que els unionistes s'han quedat a casa. I així com una roda de hàmsster. Per cert, ningú ens dirà quin és el mínim que ha de treure l'unionisme a Catalunya per romandre a Espanya.

Respecte del primer front, la decisió la tindran els mateixos electors independentistes: l'opció de no desobeir i tornar a la lògica autonomista però amb voluntat de tenir algun dia un referèndum pactat i ser independents té un partit clar: Esquerra. En canvi, per a l'estratègia de continuar endavant, desobeint i cercar amb algun actor internacional quines eleccions o condicions servarien per ser reconeguts un cop passat l'1-0, no té un partit clar malgrat tenir un lideratge que és el president legítim i part del seu govern.

No tenir un partit clar vol dir que els representants electes han de poder respondre a unes assemblees territorials i sectorials; avui no ho poden fer perquè Junts no té afiliats ni estructura.

Aquesta situació porta al fet que una part de l'electorat independentista, tot i no estar d'acord, potser, amb l'estratègia de tirar aigua al vi, opti per votar Esquerra davant els riscos que comporta l'altra opció: en si mateixa

més bel·ligerant i sense partit; i els seus punts dèbils ja els sabem: presó, exili, multes, cops de porra.

Per altra banda, els punts dèbils de tornar a l'obediència i, per tant, a l'autonomisme (ho admetin o no això va junt) és que s'hi torna amb sensació de fracàs i rendició, i això mostra a l'enemic on acaben les teves amenaces a l'hora de negociar. L'altre punt dèbil és treure el poder de la mobilització (fins ara es deia que era un moviment de baix a dalt) per usurpar-lo la direcció del partit: són ells qui decideixen no anar a més, són ells els que ara negocien les investitures i no-se-sap-que-més en una taula amb el PSOE (amb menys representativitat a Espanya que els independentistes a Catalunya). Per tant, el poble ara ha d'esperar la resolució de la "taula", que ja veurem quan serà i de què tractarà. "Sit and Talk" i "Wait and See".

Davant la "taula" els papers de l'ANC i Òmnium estan encallats: qualsevol cosa pot ser atacada per anar en contra de l'oportunitat de la "taula" i qualsevol declaració fora del marc mental de l'obediència és titllada de no voler "diàleg".

Per tant, com més duri la "taula" més "wait and see" ciutadà i associatiu. I més responsabilitat per al partit que guanyi aquestes eleccions. Després de la "taula" veurem què en queda de Catalunya: o bassa d'oli o olla de pressió.